

είνε τὰ μαύρα μου τὰ ρούχα;

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Στή ντουλάπα με τὸν καθρέφτη... Καὶ μένε!... Εἶσαι γιὰ δέσιμο!...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Ἐσεῖς ἢ γυναῖκες δὲν καταλαβαίνετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα!... Γιὰ φέξε μου νὰ βρῶ τὴν ντουλάπα... (Ὁ μεθυσμένος μας καθὼς προχωρεῖ, παραπατάει καὶ πέφτει ἐπάνω στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας. Θόρυβος δαιμονισμένος. Σύγχυσις). Μπᾶ!... Μπᾶ!... Τί συμβαίνει;

Η ΛΙΜΠΟΥΑ (ξεφωνίζοντας). — Πάει ὁ καθρέφτης!... Πάει ὁ καθρέφτης!...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Ποιὸς καθρέφτης;

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Ὁ καθρέφτης τῆς ντουλάπας... Τοῦ ἐδώσες μιὰ κουτουλιά καὶ τὸν ἔκανες κομμάτια!... Πῆγες νὰ περάσης ἀπὸ μέσα!

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ (ἀξιοπρεπῆς). — Ἐγὼ, κυρία μου;

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ.— Ἡ ἀστυνομία... Ποῦ εἶνε ἡ ἀστυνομία;... Φωνάζετε τοὺς ἀστυφύλακες!...

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Τοὺς ἀκούς; Βλέπεις τὰ χάλια μας; Μὲ τί μούτρα θὰ βγῶ αὔριο νὰ πάω στὴν ἀγορά;

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ (τρομερός). — Ἄς ἔρθουν! Θὰ τοὺς στρίψω τὸ λαρύγγι!... Θὰ τοὺς φάω!... Ἄνοιξε τὸ παράθυρο...

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Τί θέλεις νὰ κάνης;

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Ἄνοιξε τὸ παράθυρο!... (Ἡ Λιμποῦα ὁπακούει. Ὁ Λιμποῦα ἀρπάζει ἕνα μεγάλο χάλκινο ἀνθοδοχεῖο καὶ τὸ ἐκσφενδώνει στὸ πεζοδρόμιο. Πάταγος). Νά!... Ἔτσι θὰ τοὺς σπάσω τὸ κεφάλι...

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ

(ἀπὸ τὸ δρόμο)

— Ἐ, ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω!

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ μὲ

σκότωνες... Στάσου καὶ

θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ!.. Ἄνεβαίνω!... Κακοῦργε!..

Δολοφόνε!...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Τί ἀκούω;

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Τὴ φωνὴ

ἑνὸς ἀστυφύλακα!

Κόντεψες νὰ τὸν σκοτώ-

σης μὲ τὸ βάζο...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ (ξεμέ-

θυστος πειά).

Διάβολε! Τώρα τὰ μπλέ-

ξαμε... Ἐμπρός, σέβασ-

τὸ φῶς!... Ἄς κάνουμε

πὼς κοιμόμαστε...

Η ΛΙΜΠΟΥΑ.— Ἄν

νομίζης πὼς θὰ τὴν γλυ-

τώσουμε ἔτσι...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Σώπα! Σώπα

τώρα... Κάνε πὼς κοιμᾶσαι

δαρειά.

(Ροχαλίζει δυνατὰ. Ἄξαφνα, δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα).

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ (ἀγρια). — Ἐ, ἐσὺ... δολοφόνε, ἀ-

νοίξε!...

(Ἀκούγονται ἡ φωνὴ τῶν γειτόνων πού μαζεύθηκαν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴν ἀστυνομία).

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ.— Ἐδῶ εἶνε, κύριε ἀστυφύλακα...

Βάζω στοίχημα ὅτι τὴν ἐπνίξε τὴ γυναῖκα!...

ΕΝΑΣ ἌΛΛΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ.— Ἐγὼ λέω πὼς θὰ τὴν ἔκο-

ψε κομμάτια!...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Ἦ ἀνοίξης, ναὶ ἢ ὄχι;

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ.— Προσοχή! Μπορεῖ νὰ ἔχη πιστόλι...

Ο ἌΛΛΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ.— Μπορεῖ! Ἐνα τέτοιο ὑποκείμε-

νο θὰ ἔχη καὶ μαχαίρι!...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Λοιπὸν, Ἦ ἀνοίξης;...

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ (στὴ γυναῖκα του). — Τί θὰ γίνῃ

τώρα;

Η ΛΙΜΠΟΥΑ (ἀνήσυχη). — Λὲς νὰ μποροῦσε νὰ μᾶς

σωσῆ ὁ Μᾶξ;

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Τώρα πέτυχες!... Ὁ Μᾶξ θὰ γυρεύῃ ἄ-

κῆμα νὰ βρῆ τὸ σπίτι του!...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ.— Δὲν ἀνοίγεις λοιπὸν; (Σπάζει τὴν

πόρτα): Ποῦ εἶνε ὁ τρελλός;

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ (σαστισμένος). — Ὁ τρελλός; Εἶμαι

ἐγὼ... δηλαδή... δηλαδή...

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ.— Θάνατος στὸ δολοφόνε! Θάνατος!...

Κρεμάστε τον...

(Ὁ Λιμποῦα προχωρεῖ γιὰ τὸ τιμῆμα. Κάνει νὰ ἐξηγηθῆ, μὰ ὁ ἀστυφύ-

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Οἱ ἀνόητοι ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ γελοῦν μὲ τοὺς ἐσπνους ἀνθρώπους...

Ἡ συνηθέστερη πρόφασις ἐκείνων πού κάνουν κακὸ στοὺς ἄλλους εἶνε πὼς θέλουν τὸ καλὸ τους.

Ἐνας ἀνθρώπος πνευματώδης πού τὸν ἐκοροῖδευαν δυὸ σαχλοὶ, τοὺς εἶπε: «Κύριοι, ἔχετε λάθος, δὲν εἶμαι οὔτε ἀνόητος, οὔτε θλάκας, εἶμαι... μεταξύ τῶν δύο».

Εὐτυχισμένο ἐκεῖνο τὸ σπίτι ὅπου βρίσκονται ἐνωμένα ἡ κούνια τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ κρεβάτι τῆς γιαγιάς.

Ὁ γάμος εἶνε τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος γιὰ τὸ ὅποιο δὲν βρέθηκε ἀκόμα ναυτικὴ πυξίς.

Χαρὰ, ἐγκράτεια κι' ἀνάπαυσις χτυποῦν τοῦ γιατροῦ τὴν πόρτα στὰ μούτρα.

Τὸ καλύτερο ἐπίγραμμα πού θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ κανεῖς στὸν τάφο κάθε ἀνθρώπου εἶνε: «Ἡπατήτην».

Κάλλιο μόνος παρὰ μὲ κακὴ συντροφιά.

Ἡ ἄσπρες τρίχες εἶνε ὁ ἀφρός πού σκεπάζει τὴ θάλασσα μετὰ τὴν τρικυμία.

Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας

Στὰ εἴκοσι χρόνια βασιλείας ἢ θέλησις, στὰ τριάντα ἢ γνώσις, στὰ σαράντα ἢ κρίσις.

Γκράτταμ

Ἄγαπῶ ὄλα τὰ παλιὰ: τοὺς παληοὺς φίλους, τὸν παληὸ καιρὸ, τίς παληὲς συνήθειες, τὸ παληὸ κρασί, τὰ παληὰ βιβλία.

Γκόλδσμιθ

Τίποτε ἄλλο οἱ ἀνθρώποι δὲν θέλουν περισσότερο νὰ διατηρήσουν καὶ τίποτε δὲν σπαταλοῦν πρὸ ἄσκοπα ἀπὸ τὴν ἴδια τους τὴ ζωὴ.

Λαμπρυγιέρ

Οἱ μεγάλοι ἀντρες καταπιάνονται μὲ τὰ μεγάλα ἔργα, γιὰ τὴν ζωὴ.

Ο νεόπλουτος θαυμάζει τὴ σοφία τῆς θείας προνοίας, ὁ φτωχὸς τὴ στραβὴ μοῖρα.

Ὁ παράδεισος ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Ἀδάμ καὶ τὸ σπίτι εἶνε παράδεισος τῶν ἀπογόνων του.

Ἄγγλικὴ παροιμία

Τὸ κρασί ἐπνίξε περισσότερους παρὰ ἡ θάλασσα.

Ἡ ὑποκρισία εἶνε ὁ φόρος εὐλαθείας πού πληρώνει ἡ κακία στὴν ἀρετὴ.

Συχνὰ ἐπαινοῦμε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀδυναμία τους καὶ τοὺς κατηγοροῦμε γιὰ τὴ δύναμί τους.

Μικρὲς εὐεργεσίες ἅμα δοθοῦν στὴν κατάλληλη στιγμή κάνουν τὴν ἐντύπωσι μεγάλων.

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ντροπὴ ἀπὸ ἕνα γέρο ἀπὸ τοῦ νὰ μὴν ἔχη νὰ παρουσιάσῃ ἄλλη ἀπόδειξι πὼς ἔζησε, παρὰ μονάχα τὰ χρόνια του.

Ὁποῖος δὲν μεταχειρίζεται τὴ δύναμί του δὲν ἔχει δύναμι.

Πολλοὶ διαπράττουν τὰ ἴδια ἐγκλήματα μὲ διαφορετικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ ἕνας σταυρώνεται κι' ὁ ἄλλος στεφανώνεται γιὰ τὸ ἔγκλημά του.

Μπούρκλη

λαξ τὸν σπρώχνει μπροστά. Καὶ τότε ψιθυρίζει ἀπελπισμένος:)

Ο ΛΙΜΠΟΥΑ.— Γιὰ φαντάσου, ἀδικία! Νὰ σὲ κρεμᾶνε γιὰ ἕνα ποτηράκι κρασί!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

